

Pirkanmaan kirjoituskilpailu 2009
Nimimerkki 'gavia arctica'

Tapuli

Särjetty kello

I

Sinä sanot minulle: ole särjetty kello.

Minä sanon sinulle: kirjoita.

Sinä sanot minulle: sano

mitä tahansa, mutta aloita vaikeimmasta.

Minä sanon sinulle: kirjoita.

Sinä sanot minulle: tule

alas puusta ja pane omenat vierimään.

Minä sanon sinulle: kirjoita minulle.

II

Turun tuomiokirkon kello löi
päivän kahtia. Oli aamu ja ilta,
joiden väliin mummo kattoi pöydän
ja huusi syömään.

Kellonsoittajankatu sai nimensä esi-isältäni
joka saaristosta kiipesi tuomiokirkon torniin
vain vieras nimi ja ikävä mukanaan.

Sinä pyydät minua olemaan särjetty kello.

Sanoisit: anna soida!

Haluan että helähdys on

lujempi kuin särinä.

En peitä kumua, joka tulee kaukaa.

III

Kuka enää kiipeisi kelloni torniin
ja vetäisi naruista.
Kuolinkellot on ohjelmoitu
samaa nappiin kuin huomensoitto,
harva huomaa jos pikkukello kläppää
naisen elämän menneen.

Kirkon naapurit
tekevät valituksen häirinnästä,
vaativat aamusoitolle lähestymiskiellon.
Minä sanon sinulle: häiritse minua
niin että kaikki kuulevat.

IV

Tulen Enontekiön kirkolle juuri kun huomenkellot soivat.
Porolappalainen ja vaimonsa nukkuvat vielä
jäkälähiekassa vierekkäin.
Aurinkoristien säteet hipaisevat toisiaan.
Yksi hauta, kaksi ristiä. Omat nimet, omat sanat:
mies elää uskostaan,
vaimon aurinko pyytää kasvojen valoa.

Itken pohjoista pimeyttä
parantamaan hammasrattaiden arvet
joita aristaa tässä, oman liittoni jäljet.
Itken sakaroistaan toisiinsa tarttuneiden lapsuuksien
kiinni ruostunutta kipua.

Nousen kirkon korkeat portaat.
Ehtoollisella pappi painaa valkoisen auringon
kämmenpohjaani, valo murtuu rusahtaen minuun
ja viini polttaa huulet.

Papintilausääni

I

Nuori mies soittaa vuosien takaa,
puhuu papintilausäänellä.
Ajattelen heti että häät,
mutta tulee hautajaiset.
En tiedä mitä siinä sanotaan
tämän ikäisen naisen arkulla
itseä vastapäätä.
Ajattelen vain miten siinä ollaan.

II

Haen hautaan saaton sanoja.
Katselen ihmistä joka lähti.
Vähitellen hän tulee
sellaisena kuin haluaa
mieleni kamareista.
Vino hymy kääntyy kohti
silmät kysyvät jotakin, en kuule.
Ripeä askel, kriittinen kommentti,
pitkät kyläilyt,
päättymätön evakko siihen mikä on.
Näistä katan pöydän
 ojennan peilin.
Enemmän minua kuin häntä.

Jumala kylpee

I

Kädet, jalat, kyljet, kipeitä
lihaksia polttaa. Syvemmällä
luissa ja ytimissä asuu voimanpuute
joka hiipi minuun
kun työkseni telkesin kirkon ovia auki
ja lapioin esteitä ihmisten edestä
että menisivät itseensä.

Korvia vihloo kylmä hiljaisuus
puristuu pöytään istuvan ympärille
kesken lauseen, tihentyy odotus että joku
olisi enemmän tai vähemmän
kuin jumala, kirkko, äiti, isä tai iltarukous
on ollut tai ei. Luita ja ytimiä
särkee.

II

Pitkin kylpylän käytäviä poltetaan
kynttilöitä, että meistä tuikkisi elävä valo.
Kuntosalin ja altaiden välissä on hiljainen huone,
johon viikon varrella yhä useampi vetäytyy.

Muistan kirjelmiä, joita olen laatinut
elävän valon sallimiseksi kirkon tiloissa ja anomuksia
ovien avaamiseksi, että kaikki olisi.

Otan koneesta pullovettä muovimukiin
oikaisen itseni lavitsalle ja jätän kynttilän
lepattamaan silmäluomieni sisään.
Olen niin väsynyt, että tuskin jumalakaan jaksaa
herättää.

III

Sanat menevät silmistä sisään, tulevat itkuna ulos
pistävät keskeltä rintaa. En yritäkään kauhoa surua
puheeksi. Annan veden viedä.

Viesti

Haluan nähdä sinut.
Käärin matot rullalle
ajan pesulan kautta.
Rannalle
vien vain itseni.

Fransiskaani kirkosta
löydän kotini värit:
maan terran, puun vihreän
pesulassa puhdistuvat.
Kierrän vanhankaupungin.
syön lohisoppaa
rukoilen kolminaisuuden kivijalassa.
Suokoon Jumala.
Naakkaparvi lähtee viemään rukousta
ja sinulta tulee viesti.

Paino

Menen kirkon toimistoon
missä ennen oli keinutuoli
ja kahvipöytä.
Nyt on sihteereillä lasikopit,
väliseinät, turvallisuussyyt.
Takahuone,
missä puhuttiin surut ja synnit,
on kalustonhoitajan toimisto
ja tavaravarasto.

Kun tulen kotiin
luen seurakunnan strategiaa,
jossa papin käsketään valita
kuudesta kärkihankkeesta keskeisin
ja arvioida skenaariomuuttujista
johdettuja linjauksia.

Menen maata. Taitan tapulin.
Aamulla selkää särkee kirkon paperin paino.

Kuikan huuto

Kouluttaja kysyy,
 mikä eläin minun työntekoni on.
 Näen heti kaksikyttyräisen kamelin matkalla
 erämaan laidasta toiseen
 ja pienen linnun sirkuttamassa hyvin sidotun kuorman päällä.

Olen molemmat.

Ja mikä haluaisin sen olevan, kysyy.
 Ensin katoaa kameli upottavaan hiekkaan.
 Sitten vaikenee pieni lintu.

Odotan hetken,

ja tyhjän täyttää järvi jonka tyyntä pintaa
 iso lintuemo ui, ui, ui.

Ja poikanen vain hetken kerrallaan
 levähtää selässä, painautuu sulkiin kunnes
 taas sukeltaa itse.

Linnun laulu on
 kuikan huuto.

Palaan pian

I

Olen tulossa takaisin
 hitaasti. Paluu on pitempi kuin meno,
 toisin kuin yleensä.

Kävelen monen pysäkin kautta
 talojen läpi.

Astun portaat kadulta alas
 menneisiin päiviin.

Basso, haitari ja klarinetti
 soittavat kävelykadulla vielä yhden
 kiertotien.

Melkein perillä istun
 kahvilan pöytään, tilaan
 ison kahvin ja pienen itkun.

Ihan kohta olen täällä.

Ihan pian on nyt.

II

Ennen auringonnousua ajan saaristolautalle.
Laiva lipuu ääneti,
keinuttelee kylkiään tyyntä vasten,
kerii päivänkehrän,
syysauringon syvään veteen.

Juhannusruusu aukeaa kiulukoiden sekaan,
hiirenkorvat puhkeavat ruskaan
kitukasvuisella rannalla.
Menen satunnaista metsätietä,
mustikan marjat ja kukat samassa varvussa ojentuvat
kohti
viimeisellä viikolla.

Kallio, katajat ja kirkko lähtevät
saarilta kaupunkiin, heijastavat
valon
antavat askeliin jouston, kantavat
painoni katukiviin.
Ennen kuin huomaan olen taas kävellyt
monet matkat
itseeni ja toisiin.